

„Egy történet, ami megolvastja a szíved és megéri a lelked.”

– Jennifer L. Armentrout, NY Times bestsellerszerző

SACRIFICE * Elementálok 5. könyv
áldozat

Minden készen áll
a végső összecsapásra.

fine
selection

B R I G I D K E M M E R E R

BRIGID KEMMERER

SACRIFICE

á l d o z a t

Elementálok 5. könyv

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

1. FEJEZET

MICHAEL MERRICK LELÉPETT A VERANDÁRÓL, meztláb kísétált a fűre, és várta, hogy lelőjék.

Már egy hete minden este ezt csinálta.

A levegő néma mozdulatlanságba dermedve várt rá és sötétbe burkolta az udvart. Az ajkáról felszálló lehelet ködszerűen gomolygott a hideg novemberi levegőben. A fiúnak eszébe jutott, hogy felhúzott volna egy gyapjúpulóvert, de olyan sietve jött ki, hogy épp csak egy pólót kapott magára gyorsan.

Valaki járt odakint, Michael biztosra vette.

Ahogy az elmúlt hat éjszakán is biztosan tudta.

Száraz fű ragadt a lábujjai közé, de a földből nem jöttek felé figyelmeztető jelek. Csak az tudatosult Michaelben, hogy valaki járkal a fák között.

Akkor éjjel, amikor először érzékelt valamit, végigfutott a hátán a hideg a félelemtől, rettegve futott szobáról szobára, felkapcsolta a villanyokat, és akkora zajt csapott, amire csoda, hogy a szomszédok nem ébredtek fel. Testvéreivel és Hunterrel kimentek a verandára, és remegve kapkodták az éjszakai levegőt.

Készen álltak a harcra. Készen álltak megküzdeni a rájuk vadászó Őrzőkkel.

Akik azonban nem jöttek.

Azóta viszont Michael minden éjjel érzett... *valamit*.

Vagy talán mégsem. Talán csak paranoiás volt és stresszes, és ez tört ki rajta éjjel háromkor. Az első éjszaka érzett rettegetése átalakult és új formát öltött, mely leginkább a dühhöz volt hasonlatos.

Nem tudta, hogy ki jár odakint, de meg akarta ölni, amiért fenyegeti a családját.

– Egy kezdő mesterlövész is ki tudna lőni, akár távcső nélkül is.

Michael káromkodva felugrott ijedtében. Hátrakapta a fejét, és gondolkodás nélkül erőt merített a földből. Elakadt a lélegzete. A mesterlövésznek még golyót sem kellene pazarolnia rá, magától is elviszi a szívroham.

Hunter Garrity állt a verandán, szintén mezítláb, bár neki volt annyi esze, hogy húzzon egy pulóvert. A szemöldökét díszítő piercingeken megcsillant a hold fénye. Casper, Hunter német juhászkutyája a fiú mellett állt és feszülten figyelt.

– Bocs – mondta ekkor. – Azt hittem, hallottad, hogy jövök.

– Mit keresel idekint? – csattant fel Michael, olyan halkán, ahogy csak tudott. – Feküdj vissza aludni!

Hunter nem felelt. Odalépett Michael mellé a fűbe. A kutyája nyüszítve állt meg mellette.

– Valaki járkál az erdőben.

Még szép, hogy Hunter is érzi az idegen jelenlétét. Hunter egy Ötödik, aki a természet mind a négy elemével kapcsolatban áll. Belőle is Őrző lett volna, ha az apja nyomdokaiba lép, de az élete más-képp alakult.

Hunter Michaelre pillantott, amikor barátja nem felelt.

– Fel kéne ébresztened Nicket. Ő képes lenne eltéríteni egy golyót is.

Michael a fasort figyelte. Nem akart megint mindenkit felébreszteni. A testvérei így is minden napot feszültségben töltöttek. Nem akarta, hogy az éjszakájuk is félelemben teljen.

Utálta ezt a helyzetet. Túlságosan is a szülei halála utáni időszakra emlékeztette, amikor folyton azon gondolkodott, hogy tudná megvédeni az öccseit. Azután meg a pénz és a városban élő többi eleménél miatt nyugtalanodott, akik megesküdték, hogy megkímélik a családját. Most meg azon aggódott, hogy valaki mind egy szálig lelővi őket, mielőtt ő bárkit is figyelmeztethetne.

– Menj be a házba, Hunter!

Hunter visszafordult a fák felé, bizonyára azért, hogy katonás alaposággal megfigyeljen minden egyes levelet.

– Ez csak egy fickó. Talán kettő. Bekeríthetnénk és...

– Pihenj, katona! Kértelek, hogy menj be.

Hunter befogta a száját, de nem mozdult. Ő is aggódott. Ugyanúgy aggódott és ugyanolyan dühös volt, mint Michael.

Ezt persze sosem vallaná be. Michael viszont érezte Hunter nyugtalanságát a földön keresztül. A fiú ott maradt Michael közelében, mint egy gyerek, aki nem akar túl messzire keveredni a szüleitől, amikor valami ismeretlen helyzetbe kerül. Mintha csak úgy érezte volna, hogy meg tud birkózni mindennel, ha van mellette valaki.

Hunter azonban nem volt mindig ilyen. Régebben fékezhetetlen volt és indulatos, nem találta helyét a világban. Amikor a nagyapja kidobta a házából, Michael gyanútlanul felajánlotta neki, hogy aludjon náluk. Nem számított arra, hogy ezzel egy újabb öccsre tesz szert,

akire vigyáznia kell, egy tizenhat éves srácra, aki olyan fegyelmezett volt, hogy a Különleges Erők egységébe is beillett volna, de aki körülbelül annyira bízott az emberekben, mint egy kivert kutya.

Hunter mostanra már bízott Michaelben. Ezt sosem mondta ki, viszont kiderült abból, ahogy Michael mellett állt és elfogadta őt vezetőként.

Michael érzékszervei kiélesedtek. Bárki is járt a fák között, közelebb jött. Feltűnés nélkül osont – vagy osontak? – az aljnövényzetben lépkedve.

– Nem lehet, hogy Calla az? – kérdezte Hunter, a gondolatnál is halkabban.

– Nem hiszem. – Calla Dean volt az egyetlen ember a városban, aki háborúzni akart az Őrzők ellen. Michael éveken át abban a hitben élt, hogy rajta és a testvérein kívül nincs több tiszta elementál a városban. Az attól való félelemben éltek, hogy az Őrzők felfedezik őket, és rájuk küldenek valakit, hogy végezzen velük. Nagyon gondosan odafigyeltek tehát, hogy elrejtsek valódi képességeiket és titkolózzanak a világ előtt.

Aztán megjelent az életükben Calla Dean.

Hunterhez hasonlóan ő is tizenhat éves, felsős volt a gimiben. Hunterrel ellentétben azonban ő tűz elementál, kissé elmebeteg beütéssel. Calla nem volt hajlandó bujkálni. Ő azt akarta, hogy jöjjenek el hozzá az Őrzők, és meg is tett mindent annak érdekében, hogy felhívja magára a figyelmüket. Már ártatlan áldozatai is voltak Calla rögeszmés háborúskodásának.

Nem, Calla nem lopakodna észrevétlenül a fák között. Ő lángra lobbantaná az egész erdőt.

Talán fel kéne ébresztenie Nicket. Ő képes lenne értelmezni a levegő jeleit, és elmondhatná, mit érez benne.

Nem. Az öccse nagyobb biztonságban van a házban, ahol éppen az igazak álmát alussza.

Talán, ha Michael ez utóbbit elég sokáig ismételteti magában, akkor egyszer csak ő is elhiszi.

– Mit érzel? – kérdezte Hunter. Csönd jött rá válaszul. – Nincs veszély... egyszerűen csak ott vannak.

– Hannah itt van? – pillantott Hunter Michaelre.

– Miért lenne itt Hannah?

– Mondjuk, hogy itt aludjon – nézett rá Hunter értetlenkedve.

– Nem aludt itt.

Hunter megvonta a vállát, és újra az erdőre pillantott.

– Gabriel azt hitte, hogy titokban szoktad beengedni, mert mostanában nem láttuk itt nálunk.

Jellemző Gabrielre.

– Az isten szerelmére! Hannah-nak sok a dolga. Visszamennél végre a házba?

Hunter egy tapodtat sem mozdult.

– Nekem mindegy, végül is a te barátnőd.

Igen, és Michael kerüli a lányt, mióta az első éjszaka megérezte, hogy valaki járkal az erdőben. Hannah okos és talpraesett nő, akinek megvolt az a páratlan képessége, hogy átlásson Michaelön.

Michael nem állt készen arra, hogy elárulja neki a titkát. Még nem. Sőt, talán soha nem fogja elárulni, ha ezzel veszélybe sodorhatja Hannah-t és a fiát.

A nő azonban nem volt ostoba. Tudta, hogy valami nincs rendben.

Ő sem örült a helyzetnek, amit az is jelzett, hogy Michael egyetlen üzenetére sem válaszolt, amit a fiú korábban küldött neki.

Megreccsent egy ág, és Michael mozdulatlaná dermedt. Casper morgott.

Egy árny suhant tova a fák között. Hunter előrehajolt és a kutyájához ért. Casper nyakörvére helyezte a kezét.

– Nyugi – szólt rá Michael, olyan halkán, ahogy csak tőle tellett.
– Várj!

Hunter nem szólt erre semmit, csak valami fémes kattanas hallatszott.

Michael a hang irányába nézett. Egy pisztolyt látott meg Hunter markában.

Michael elkapta a fiú csuklóját, hogy a földre szegezze a fegyvert.

– Szerinted mi a fenét jelent az, hogy „nyugi”?

A fák között suhanó árnyék hirtelen megállt.

– Ha egy Őrző van ott, akkor biztos neki is van fegyvere! – sziszegte Hunter. – Ne legyél ostoba!

Egy hosszú pillanatig egymás szemébe meredtek. Michael sem volt már annyira biztos benne, hogy *szeretné*, ha Hunter elrakná a fegyvert. Saját torkában érezte a srác szívdobogását. Hunter alig észlelhetően ugyan, de remegve vette a levegőt.

A fák továbbra is csöndbe dermedtek, mozgásnak nem volt semmi jele.

Ekkor hirtelen kilőtt egy sötét árny. Casper felugatott, és futásnak eredt.

Hunter kitépte a karját Michael kezéből, majd utánuk rohant.

Michael elkáromkodta magát, és követte őket.

Egyből érezte, hogy ez hiba. Nem akarta kiszolgáltatni a testvéreit a támadónak, márpedig azt tudta, hogy most, alvás közben, teljesen védtelenek.

Mi a fenéért nem ébresztette fel őket? – gondolta magában.

– Állj meg! – kiáltotta, remélve, hogy hangját a testvérei is meghallják valahogy. – Hunter, állj meg, a rohadt életbe!

E pillanatban viszont befogta a száját. Nem kiabálhat, különben felveri az egész utcát. Ez a háború minden környékbeli lakost potenciális célponttá változtatott. Kockázati forrássá. Fenyegetéssé. Már csak arra volt Michaelnek szüksége, hogy valami középkorú, alsógyatás apuka kibotorkáljon a házából, és egy lövöldözés kellős közepén találja magát.

Mindamellettnél nagyon félt, hogy Hunter lelő egy srácot, akinek csak néhány füves cigi lapul a zsebében.

De Hunter nem sütötte el a fegyverét, és Michael látta, amint a fiú mintegy hat méterre előtte suhan a fák között. Michaelnek valójában nem volt nagy szüksége arra, hogy lássa, merre fut: ebből a távolságból a föld is tájékoztatta a másik két személy hollétéről. Az aljnövényzet is segített. A kövek és az ágak félrehúzódtak az útjából csupasz talpa alól, hogy gyorsabban haladhasson.

A földfelszín nem volt képes az érzelmek teljes skáláját közvetíteni Michaelnek, de annyit sikerült felismernie a jelekből, hogy az ismeretlen menekült valami elől. Bárkit is üldöztek, az illető rettegett attól, hogy elkapják.

Ezek szerint nem Őrző volt.

Hunter lihegése összekeveredett a talpa alatt ropogó aljnövényzet hangjával. Az üldözött prédájuk gyorsan szaladt, némi előnyre is szert tett, de biztos gyorsan kifulladás, ha ilyen sebességgel fut az életért.

– Hunter! Azt mondtam, állj meg! – Michael olyan gyorsan futott, hogy majdnem elkapta Hunter pulóverének hátulját, de végül nem érte el. – Nem ő támadott meg minket. *Mi* üldözzük őt.

Hunter erre azonnal megállt, még meg is csúszott az erdő talaján.

– Casper! *Hier!* – kiáltott a kutyájára. Az állat ugatott még egyet valahol a távolban, aztán visszatért gazdája lábához.

Hunter félrecepta az arcába lógó haját, és elkáromkodta magát. Még mindig a kezében tartotta a pisztolyt, csövét a földre szegezte.

– *Nem* tudhatod, hogy nem Calla volt-e az – mondta.

Ez igaz, Michael nem tudta, hogy nem Calla járt-e az erdőben. Calla egy erőszakos, kiszámíthatatlan nő, aki háborút akart, és nem volt hajlandó visszakozni. Michael egy hete nem hallott felőle, azóta, hogy világossá tette a nő számára, neki a családja biztonsága az első, és nem az, hogy háborút robbantson ki az Őrzőkkel.

Ezzel együtt nem rajongott az ötletért, hogy vakon lövöldözzenek az erdőben.

– Mi van, ha nem is előlünk menekül ez az árnyalak, és lelész valami ártatlan gyereket?

Hunter a nadrágja és a dereka közé dugta a fegyvert. Összevonta a szemöldökét.

– Nem vagyok ilyen felelőtlen.

Ágak roppanása hallatszott a távolból. Az idegen elfutott, Michael pedig minden lépését érzekelte.

– Nem megmondtam? – szólt, amikor levegőhöz jutott. – Egy Őrző tudná, hogy képesek vagyunk követni a nyomait.

Ekkor csobbanást hallottak, és Michael elvesztette kapcsolatát az idegennel.

Hunter megint futásnak eredt.

– Miért ugrana bele egy fegyvertelen srác a patakba novemberben? – kiáltott vissza.

Michael utánaszaladt.

– Lehet, hogy beleesett.

Michael azonban pontosan érezte, mikor szakadt meg az idegen kapcsolata a talajjal. Az illető szándékosan futott a vízhez. Bárki is volt az, tudta, hogy Michael képes követni őt a föld segítségével.

Azt viszont talán nem tudta, hogy Hunter a vízben is a nyomára tud bukkanni.

Stoney Creek – a nevével ellentétben – több volt egy kis pataknál. Fél mérföld szélességben terült el, és a két partján épült városokat egy felvonóhíd kötötte össze. Innen délre egy strand húzódott, de itt, szinte a kertjük végében, az erdő minden átmenet nélkül a meredek vízparton ért véget. Mire elértek a vízhez, Hunter már ledobta magáról a pulóverét. Lassítás és habozás nélkül a sebes sodrású folyóba vetette magát, úgy, ahogy volt, farmerben. Michael utánaugrott.

A hirtelen hideg víz satuként fogta közre. Egy pillanat erejéig gondolkodni sem volt képes. *Levegőt* sem kapott.

Ekkor azonban a teste akcióba lendült, a szíve magasabb fokozatba kapcsolt és adrenalinral öntötte el a vérért. Nem Nickre lett volna most szükség. Michaelnek Christ kellett volna felébresztenie. A legfiatalabb öccsének nem kellett volna rohannia ezután az ismeretlen után. Chris alighanem rá tudta volna venni a sodrást, hogy mossa ki a partra az illetőt.

De ezzel már elkésett. Jeges víz támadt rá ezernyi tűként, úgy állt ellen a jelenlétének. Mindent beleadva igyekezett karjával szelni a vizet, de az áramlat túl erősen fogta őt körbe, és ellenállt minden mozdulatának. Michael a vízbe rúgott, mire a folyó a mélybe rántotta. A jeges tűk jókora szögekké nőttek, úgy fúrták magukat a bőrébe.

Erő.

Talán nem is azért ugrott az illető a vízbe, hogy megmeneküljön a többiek képességei elől. Lehet, hogy ez a valaki egy istenverte víz elementál volt!

Az iszaptól zavaros víz befurakodott Michael szájába. A fiú próbálta kiköpni azt, de a víz tudatos élőlény módjára feszítette szét a száját és égette az orrcimpáit. Tüdeje levegő után sóvárgott, amikor a

víz beömlött a torkán. Ösztönösen belélegzett, amitől csak még több víz kínozza belülről a mellkasát. Rátört a köhögés, de azzal is csak további folyadékot lélegzett be.

A víz a testébe kapaszkodott, és igyekezett a mélybe húzni őt. Egyre nőtt a nyomás a mellkasán. Keserű íz kaparta a nyelve tövét, miközben még több víz igyekezett beférkőzni a tüdejébe. Lábaival nem bírta tovább taposni a vizet. Egész eddig azon aggódott, hogy lelövik, erre most váratlanul fuldokolni kényszerült.

Nem is fuldoklott. Inkább olyan, mintha aludt volna. Ha elaludna, vége lenne a küzdelemnek. El tudott volna aludni ott azonnal.

Aludni.

Erről eszébe jutottak a testvérei, akik könnyű prédák módjára, gyanútlanul aludtak az ágyukban.

Teste leért a folyómeder aljára, ahol a homok valamit suttogott, a bőrét karcolta, erőt kölcsönzött neki. Michael nem értette a homok üzenetét. Túl fáradt volt.

Valami elkapta a karját. Küzdjön ellene?

Ez a gondolat valahogy viccesnek hatott, miközben mozdulni sem bírt.

Vagy talán Hunter az? Valaki éppen meg akarja menteni? Lehet, hogy kihúzzák őket a partra, hogy aztán ott eressenek golyót beléjük?

Talán csak képzelte, hogy valaki megmarkolta a karját. Talán csak elragadta az áramlat, és a víz tetején az öbölig úszhat. Talán most végre látni fogja az óceánt.

Úgy érezte, hogy egy örökkévalóságnak tűnő ideig lebegett a vízben.

Arca előbukkant a folyó felszíne alól, de mégsem próbált meg lélegezni. A novemberi levegő arculcsapásként érte, de nem törődött

vele. Egy pillanattal később háttal a parti homokba zuhant, aztán a feje is földet ért.

Ekkor hirtelen mindene egyszerre kezdett el sajogni. Tüdejét égette a hideg levegő. Küzdeni próbált, de teste nem engedelmeskedett. Nem látta sem a csillagokat, sem az eget, sem semmit.

Talán mégiscsak a vízben volt még mindig. Talán most tényleg meghalt.

Félelem hasított a szívébe, ami miatt valamivel tisztábban látott. Most már mindent érzett. A hideg a csontjaiba hatolt. Izmaitól csak sajgó fájdalomra számíthatott. Biztos volt benne, hogy a parton van, mert a teste alatti homok csak úgy lüktetett az erőtől. Michael ujjai önkéntelenül is összerándultak és belevájtak a homokba, a fiú pedig minden homokszemet érzett, ahogy azok befúródtak a körme alá.

Erős ütés érte a mellkasát, egyszer, majd még egyszer. Másodjára valaki a vállánál fogva felemelte a földről és visszalökte a homokba.

Aztán jött a harmadik ütés. Michael összerándult, felköhögött, mire feltört a víz a szájából. Fulladozva kapkodta a levegőt. A víz egyre csak folyt a szájából, ő meg egyre csak köhögött. Még mindig homályosan látta a világot.

Aztán egyszer csak kitisztult minden.

Chris kuporgott fölötte. Alig ismerte meg a sötétben, ahogy víz csöpögött a hajából és folyt le az arcán. Szeme dühtől szikrázott, nem aggodalomtól volt terhes. Megint mellkason vágta Michaelt, de ezúttal nem azért, hogy újraélessze.

– Te idióta! Meg is ölhettelek volna!

– Chris... mit... – Michael alig volt képes hangot kiadni magából. – Hunter... hol van?

– Itt vagyok – felelte a fiú a közelből, hasonlóan akadozó, megtört hangon. A homokon ruhaanyag suhogása hallatszott, ahogy Hunter

igyekezett lábra állni. Alighanem sikerült is neki, mert Michael mezítlábas lépéseket hallott közeledni, ezután nehézkesen ülő helyzetbe küszködte magát.

Chris kilépett Hunter útjából, és közelebb ült a vízhez. Megtörölte homokos kezét a farmerjében, és mélyen Hunter szemébe nézett.

– Ezek szerint nem fulladtál vízbe.

– Nem – recsegte Hunter. Térdre rogyott Chris mellett, Michael azt hitte, hogy a fiú mindjárt összeesik a homokban.

De nem így történt. Hunter felemelte a kezét, benne a fegyverrel, és a pisztolyt Chris arcának szegezte.

– Túléltem, úgyhogy jobban teszed, ha elkezdesz beszélni.

2. FEJEZET

MICHAEL NEM ÉRTETTE, MI FOLYIK ITT. Az öccse járkált az erdőben? Ő futott el előlük? Amikor a verandán álltak Hunterrel, akkor Chris jelenlétét érezték?

„Mit érzel?”

„Nincs veszély.”

Nem Chris járkált az erdőben minden este, ebben Michael teljesen biztos volt.

Majdnem teljesen biztos.

Nem, valójában nem tudhatta, hogy nem Chris volt-e az erdőben. Az első éjszaka nem Chris volt az, de az is igaz, hogy Michael nem ellenőrizte minden éjjel, hogy otthon alszanak-e az öccsei. A testvérei tizenhat-tizenhét évesek. Több eszük van annál, mintsem hogy kiszökjenek a házból, különösen mostanában.

Most mégis itt feküdt előtte a földön a kisöccse, miközben fegyvert szegeztek rá.

– Hunter – szólta Michael higgadtan. – Ereszd le a fegyvert!

– Majd leeresztem, ha magyarázatot kaptunk – felelte Hunter, és felhúzta a pisztoly kakasát.

Chris Hunterre vetette magát, és a földre lökte a másik fiút. A nedves homokba csapta Hunter öklét. Egy nehéz tárgy csúszását hallották a parti fövényen, míg végül Michael nyomát vesztette a pisztoly-nak a sötétben. Hunter elkáromkodta magát, és ököllel meg akarta ütni Christ, de a víz alatti kaland bizonyára belőle is kivett némi erőt, mert Chris fölébe kerekedett. Chris helyzeti előnyhöz jutott, arról nem is beszélve, hogy ereje teljében volt. Feljött a víz a folyóról, körbevette őket, majd visszahúzódott.

Casper ugatott és vonyított, fel-alá járkált a parton, úgy várta, hogy parancsot kapjon.

Chris karjával körbefogta Hunter nyakát, és odahajolt hozzá. Hálósan halkán így szólt:

– Soha többé ne merészelj fegyvert fogni rám!

– Hé! – szólt rá Michael. A jéghideg víz már a térdéig ért. – Hagyjátok abba! Chris, engedd el Huntert!

Hunter kimerően, tettetett aggodalommal azt lehelte:

– Ó, szegény kis Chris, csak nem megijedtél?

– Menj a picsába!

– Te menj a picsába! – rántotta ki Hunter egyik karját Chris szorításából. – Te vagy az, aki a családot ellen fordul!

Chris megemelte Huntert, hogy visszalökhesse a homokba.

– Te vagy az egyetlen ember, aki valaha is a családom ellen fordult!

Casper felugatott és előrevetette magát.

– Hé! – ragadta meg Michael a kutya nyakörvét. Ezt a helyzetet meg kell oldania, mégpedig sürgősen, mielőtt Chris elveszti uralmát a saját ereje felett, és a víz újra életveszélyessé nem válik. A föld ekkor újra erővel töltötte el őt, így kezét öccse vállára helyezte, és halkán hozzátette: – Na, elég legyen! Hútsd le magad! Hagyd békén Huntert!

Chris még nem határozta el magát, hogy engedelmeskedjen. Gyors és szaggatott lélegzetvételének hangja belekeveredett a parton lassan megtörő hullámok hangjába. Michael várt. Az ikrek, Nick és Gabriel, mindig ott voltak egymásnak, Chrisnek pedig Michael lett a példaképe még fiatalabb korában. A szüleik halála óta kicsit eltávolodtak egymástól, így Michaelnek a szülői és a testvéri szerep közti szűk mezsgyén kellett egyensúlyoznia, de Chris azért szót fogadott neki.

Általában.

Hunter szeme sötéten villant a csillagok fényében. Nem moccan, de Michael érezte a homokon át, milyen feszült a fiú.

Egy végtelennek tűnő pillanat elteltével Chris karja megmozdult. Lazított szorításán Hunter nyakán. Michael megkönnyebbülten felsóhajtott.

Hunter ekkor kiszabadította magát a szorításból, és ököllel Chris torkába csapott.

Chris ettől a vízbe zuhant, ami azonban az ő eleme volt, így azonnal erőt táplált belé. Hunter rávetette magát, de Chris számított rá. Hunter lendületét kihasználva a mélyebb vizek felé irányította őt és saját magát.

Ekkor kezdtek csak igazán verekedni.

Michael felsóhajtott. Casper nyüszített.

Michael az ilyen helyzetekben néha legszívesebben azt mondta volna, hogy ott egye meg a fene az egészet, hadd gypálják egymást. Most is erős késztetést érzett, hogy így tegyen. Fájtak az ízületei és égett a tüdeje. Napok óta nem aludt.

A víz felől fújó szélben zizegtek a fák levelei, és sós illatot hozott az öböl felől a levegő. Michael meghúzta a kutya nyakörvét.

– Gyere, Casper!

Michael mindenekelőtt a fegyvert akarta megtalálni, mert véletlenül sem hagyhatta, hogy az megint Hunter kezébe kerüljön. A homok tudatta vele, hol van a fegyver, és Michael meg is találta azt kicsivel arrébb, a folyóparton.

Amikor visszanézett, látta, hogy Chris a földre szegezte Huntert. A hullámok egyre erőszakosabban csapódtak kettejüknek. Még nem volt elég mély a víz ahhoz, hogy ellepje Hunter fejét, de már nem sok kellett hozzá.

– Elég legyen már! – szólt rájuk Michael. – Hagyjátok abba! – Hangja továbbra is reszelős volt. Leplezetlen indulattal folytatta: – Felelőtlenség itt a szabadban használni a képességeiteket! – Az Őrzőknek a legkisebb bizonyíték is elég volt, hogy szükségesnek ítéljék egy tiszta elementál meggyilkolását.

– Egyszer már hagytam felkelni a földről – lihegte Chris.

Michael fejlenyitotta Christ.

– Akkor engeddd felkelni még egyszer! Jézusom, hajnali három van, mi meg fél mérföldre vagyunk otthonról! Fejezzétek be végre, és induljunk haza, különben a homokban töltitek az éjszakát!

Chris nem mozdult. Összeszorított állkapoccsal várt.

Hunter gúnyosan fújtatott, és lerázta a vizet az arcáról.

– Na persze!

Michael térdre rogyott mellette, és odahajolt hozzá.

– Ki akarod próbálni, hogy viccelek-e?

Hunter vizionozta Michael sötét pillantását, aki azonban nem kapta el a tekintetét. Nála is megvolt a határ, és a két fiú már túllépte azt.

Chris tört meg először. Még utoljára lökött egyet Hunteren, elkáromkodta magát, és hátat fordított a másik két fiúnak, majd elindult vissza a ház felé.

Michael felegyenesedett, és Hunternek nyújtotta a kezét, hogy felhúzza.

Egy pillanatnyi gondolkodás után Hunter megfogta Michael kezét. Amikor talpra állt, egy mozdulattal kilökte nedves haját a szeméből és Chris után eredt. Valahol a távolban felharsant egy sziréna, és Michael remélte, hogy nem egy jó szándékú szomszéd hívta ki a zsarukat, hogy nézzék meg, ki zajong az erdőben.

Elkapta Hunter karját, és nekiszegezte a kérdést:

– Mi a fene van veletek?

– Kérdezd Christ! Ő rohangál az erdőben, amikor bármikor kitorphet a háború – vetette oda Hunter.

– Én a te válaszodat akarom hallani.

Hunter elkapta a kezét.

– Mi az, neki elnézed a sunyi húzásait, velem meg szívózol?

Michael erre nem tudott mit mondani.

Hunter felhorkant és elviharzott, kutyájával az oldalán bevette magát az erdőbe. Újabb sziréna szólalt meg. Aztán egy harmadik is. Egyre közelebbinek hangzottak.

– A francba! – morogta Michael. Már csak ez hiányzott. Ötleme sem volt, hogy tudná megmagyarázni, mit kerestek itt a víznél. Újabb szellőkés kapaszkodott nedves ruhájába, amitől kirázta a hideg.

Ekkor meglátott valami vörös ragyogást a távolban, a fák között.

Sok-sok vörös ragyogást. Michael megtorpant.

Chris bukkant fel előtte megint, rohanva tört keresztül az aljnövényzeten. Kikerekedett szemében rettegés villant.

– Mike! – szólt, levegő után kapkodva. – Tűz... Tűz van! A házak...

Michael ekkor már nem is figyelt oda rá.

Futásnak eredt.

Hannah ütemesen ringatózott a tűzoltóautó mozgásának ritmusára. Megdörzsölte a homlokát, hátha sikerül lekaparnia a rátapadt izzadságot vagy koszt, vagy bármi is rakódott le a sisakja pereme alá.

Egymás után három hívás futott be, és Hannah már alig várta, hogy visszatérjenek a tűzoltóállomásra, hogy levethesse a nehéz ruhát, lezuhanyozhasson és hazamehessen. A tizenkét órás műszakjának már éjfélkor vége volt, ehhez képest ő még ekkor, hajnali háromkor is éppen bevetésre indult.

Az történt ugyanis, hogy *negyedszerre* is riasztották őket, miközben a Solley Roadon történt balesetnél dolgoztak, és Kidder tűzvédelmi marsall már kapcsolta is be a szirénát, anélkül, hogy erről kikérte volna Hannah véleményét.

Egy hete az ilyen váratlan éjszakai műszak még azt jelentette, hogy egy kora reggeli kávézás vár rá a barátjával, Michael Merrickkel.

Viszont az is igaz, hogy egy hete Michael még nem volt vele ilyen hűvös és távolságtartó. Mostanában annyira elfoglalt, hogy még telefonon sem lehet utolérni.

Na mindegy. Úgyszincs ideje párkapcsolati drámákhoz. Ezért nem szokott randevúzni se. Egy pasas számított igazán az életében, aki öt-éves volt és anyunak szólította őt.

Vijjogtak a szirénák a rohamkocsi tetején, és nagyon örült volna neki, ha most az egyszer csöndben vonulhatnának ki a helyszínre, mert hasogatott a feje.

Kidder megérintett pár gombot a műszerfali számítógépen, majd hátrafordult, hogy a válla fölött, az ablakon át odaszóljon az embe-
reinek:

– A központból három további tűzoltóautót hívtak ki ehhez a tűzhöz. Úgy néz ki, több ház is kigyulladt.

Remek!

Hannah-nak általában segített összpontosítani egy ilyen összetett feladat híre. Ilyenkor félre tudta tenni az érzelmeit, és csak az előtte álló munkára gondolt.

Ma este viszont egyszerűen túl fáradt volt már.

Az Ír szólalt meg a fülke másik feléből halk dörmögéssel. Hallatszott, hogy nem sokat szokta koptatni a hangját.

– Hány ház ég?

Kidder ránézett a számítógépre.

– Öt családi ház. Olyan, mintha egy egész zsákutca égne.

Az Ír erre halkan füttyentett egyet, de nem fűzött semmi egyebet Kidder válaszához.

Hannah az Írhez hasonlóan értékelte a helyzetet. A férfit pillantott és észrevette, hogy az őt figyeli, mire elkapta róla a tekintetét. Az Ír elmosolyodott. Fogai fehéren villantak fel sötét arcán.

– Fáradtnak tűnsz, Szöszi.

Hannah a szemét forgatta, de rájött, hogy ezzel csak egy durcás tizenhat éves benyomását kelti, így inkább a fejébe húzta a rohamsisakját, és teljes koncentrációval bámult kifelé az ablakon.

Még mindig nem tudta eldönteni, hogy kedveli-e az Írt vagy sem. A fickó neve persze nem ez volt, ahogy az övé sem Szöszi. Egy hónapja csatlakozott a tűzoltó egyesülethez, ahová a megbeszéltekhez képest három nappal később érkezett, mert valami gond volt a papírjaival. A valódi nevét – Ronan O’Connor – írták az öltözőszekrényére, tehát mindannyian egy ír akcentussal beszélő, vörös hajú, szeplős srácot vártak, akinek a tűzoltóiskola után egyenesen hozzájuk vezetett az útja.

Nem számítottak arra, hogy egy huszonhat éves, gyakorlott tűzoltó érkezik majd.

Arra sem számítottak, hogy az illető fekete bőrű lesz. Az eset nem teljesen ismeretlen, azonban ebben a tűzoltó csapatban egyedülálló volt. Jerry Crondall, az egyik idősebb tűzoltó, aki cigarettával és alkohollal kivégezte agysejtjei nagy részét, vetett egy pillantást Ronan O’Connorra, majd azt mondta:

– Hé, kölyök, te az a fajta vagy, akit fekete írnek neveznek?

Az új srác felsóhajtott, majd elkezdte kipakolni a felszerelését.

– Nem, én csak ír vagyok.

Így aztán rajta is maradt a név.

O’Connor még mindig Hannah-t nézte. A nő is rápillantott.

– Mi a gondod?

Hannah szavai keményebben hangzottak, mint ahogy azt O’Connor megérdemelte volna, főleg azért, mert a férfi barna szemében nem tükröződött gúny, csak vizsgálódott. Hannah hamar megtanulta, hogy jobb gyorsan támadásba lendülnie, különben azt kockáztatja, hogy lábtörlőként fognak vele bánni. Nem számított, hogy ugyanúgy futott, oxigéntartályt vitt és ajtókat tört be, mint a többiek. Mivel nem volt pénisze, a tűzoltó férfiak fele alacsonyabb rendűként tekintett rá. Ha kedvesen viselkedne, azzal csak őket erősítené a hitükben.

A Szösi becenévvel épp elég volt megbirkóznia.

– Most komolyan – mondta az Ír halkán. – Fáradtnak látszol.

Mintha bármit is tudott volna róla.

– Mindannyian fáradtak vagyunk.

A férfi oldalra hajolt, hogy átszóljon Hannah válla fölött.

– Marsall, azt hiszem, a Szöszinek...

Hannah egyenesen az Ír sípcsontjába rúgott.

– Ne merészd! – pisszentette le a férfit.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ha az Ír azt mondja a főnöknek, hogy Hannah túl fáradt egy újabb riasztáshoz, azonnal lekapja a feszítővasat a tűzoltóautó oldaláról, és bemutatja azt az Ír koponyájának.

Az Ír elmosolyodott, és Hannah szemébe nézett.

– Azt hiszem, a Szöszinek és nekem kéne átkutatni a házakat a túlélők után.

A marsall még csak hátra sem pillantott, csupán annyit mondott:

– Rendben, ti csináljátok.

Hannah nem szólt egy szót sem. A túlélők utáni kutatás lehet egyszerű is, amennyiben az emberek észrevették a tüzet és azonnal elhagyták a házaikat, ugyanakkor lehet borzalmas feladat is. Például, ha egy túlsúlyos fickót kéne lerángatnia a lépcsőn az emeletről.

Fogalma sem volt, megölelje-e az Írt, amiért hitt abban, hogy van még benne erő egy újabb riasztásra, vagy inkább lekeverjen neki egyet a pökhendi stílusa miatt. Még hogy ő mondja meg a marsallnak, ki mit csinál? Mi jön ezután? Átveszi a marsallságot?

Hannah épp egy csípős megjegyzéssel akart visszavágni az Írnek, amikor észrevette, hogy a Magothy Beach útra kanyarodtak rá. Láta a fák mögött felcsapó lángokat a folyó irányában.

Öt ház. Különálló épületek. Nagyon úgy tűnik, mintha az egész zsákutca égne.

Hannah szíve majdnem megállt.

Majd újra lendületbe jött.

Szeme sarkából meglátta a következő utcatáblát. Chautauga köz.

– A francba! – suttogta magában.

Michael.